

**Veritates Æternæ Ex Prima Hebdomade Asceseos
Ignatianæ Petitæ**

Vogel, Matthäus

Constantiæ, 1731

Pars II. Malitia Peccati è suppliciis deducta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60667](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-60667)

Pars II.

Malitia Peccati è suppliciis dedueta.

Doctrina. Ex suppliciis, quibus Justitia Di-
vina peccatores mulctavit, gravitatem pec-
cati datur agnoscere. *Si volumus intelligere, quām
graves sint hominum culpæ, respiciamus ad pœnas,*
ait Emissenus. Aliquas recenseamus.

Supplicium primum, quod DEus de peccan-
tibus sumpsit, tale est, ut solum hoc ad peccati
horrorem imprimendum sufficere possit. Qua-
le illud? dicam binis vocibus: Angeli damnati:
aut si verba Scripturæ velis, accipe: *DEus An-
gelis peccantibus non pepercit, sed rudentibus inferni
detractos in Tartarum tradidit cruciandos.* 2. Pet.
2. O Peccatum! O vindicta terribilis! Crea-
verat DEus Angelos innumeros, ut laudarent
DEum, & sic salvi fierent. Tertia eorum pars,
duce Lucifer, Angelorum omnium principe,
noluit se subiicere DEO suo. Peccatum itaque
unum admisit, & quidem cogitatione tantum.
Jam audi, & expavesce: Eo momento, quo
peccatum admiserunt Angeli, eo momento
fertur à justo Judice sententia; ad Tartarum
deturbantur omnes. DEus peccantibus An-
gelis non pepercit. O quām terribile suppli-
cium! Attende, obsecro, sequentia. 1. Qui sunt
illi, qui peccant? Angeli sunt, creaturæ nobilis-
simæ, pulcherrimæ. Omnium hominum excel-

lentia & pulchritudo unius etiam Angeli dignitatem non adæquant: hinc vocantur Filii DEI ob similitudinem aliquam. Cùm ergo tam nobiles creaturæ sint, cogitare posses, DEum illos esse variorum, aut certe mitius punitur; sicut Nobiles mitius plectuntur, quam plebei. Ast non pepercit: non punivit mitius. *DEus peccantibus Angelis non pepercit.* 2. Quot erant, qui peccabant, Angeli? Tot erant, ut numerum arenæ in littore maris superare aut certe æquare censeantur. In seditione publica fertur sententia non in omnes, sed in ducem & primarios: videtur igitur satis esse divinæ Justitiae, si Luciferum & primates aliquot puniat. Non ita: *DEus peccantibus Angelis non pepercit*: nulli pepercit: ad inferos dejecit omnes. 3. Quale erat peccatum ipsum? erat cogitatione sola factum; & erat unicum; & quod maximè notandum, erat primum. Qui primâ vice peccat, punitur mitius; at si secundâ, quartâ, centesimâ vice peccat, meritò plectitur acerbius. Fortè igitur & *DEus concesserit primò peccantibus veniam*? non concessit: *DEus peccantibus Angelis non pepercit*; licet cogitatione tantum, licet primâ tantum vice peccaverint, non pepercit. 4. Quando peccabant? eo tempore, quo nullum adhuc pœnæ exemplum præcesserat, nulla monitio, nullæ minæ. Causæ igitur multæ erant, cur *DEus eis parcere posset*. Punitur meritò, qui monitus est, qui aliorum pœnas vidit: cui verò ista defuerunt, punitur lenius.

lenius. Non ita DEus: *Peccantibus Angelis non pepercit.* O Justitia! O Peccatum! deturbantur ad inferos, qui moniti antè non fuerunt, forte nec, quid *infernus* esset, sciebant; quippe qui creatus nondum fuerat. §. Sed quando deturbantur? subito: statim: eo momento, quo peccabant. An ergo nec momentulum datum est eis, ut pœnitentiam, si vellent, agere possent? non datum est. O quām illi deplorāssent forte superbiam suam! quām se coram DEO humiliāssent! quām perpetuò laudāssent DEI bonitatem, si vel momentulum temporis acceperissent! At non pepercit: momentulum non concessit. Fatere jam, an consideratis üs, quæ dixi, unquam terribilius divinæ vindictæ exemplar audiveris? Angeli tam nobiles, momento uno peccantes, & primâ vice, & solâ cogitatione peccantes, nullo exemplo territi, nullo ad agendam pœnitentiam conceffo tempore puniuntur, deturbantur ad Tartara, nunquam inde emersuri. O horror! O peccatum! O malitia peccati!

Supplicium alterum de primis Parentibus nostris sumpsit Justitia divina. Peccaverant isti, comedentes de fructu vetito. O quām brevis & misera erat illa voluptas! Pœna è vestigio aderat: eiiciuntur Paradiso, dotibus maximis spoliantur, egestati, morbis, laboribus & miseriis subiiciuntur. Nec satis: posteri omnes nascituri eadem multantur infelicitate. An leve hoc credis? Collige unum in cumulum,

E 4

quid-

quidquid hactenus ab hominibus toleratum est, aut posthac tolerabitur: collige omnes miseras, inopiam, morbos, ignorantias, inimicitias, famem, tempestates, pestem, lites, bella, vastitates: nosocomia inspice & cœmiteria: expende etiam cruciatus animi, tædia, ignominias &c. Hæc omnia collecta aspice, & certum tene, ex uno turbido peccati fonte profluxisse; unius esse peccati supplicium. Peccatum feralis illa janua fuit, per quam omnis iste malorum exercitus irruit in mundum. Adam si non peccasset, ista abfuissent omnia. O peccatum quid es!

Supplicia alia de peccatoribus sumpta, innumerata sunt. Alii à terra hiante absorpti: alii à bestiis trucidati, peste sublati, aquis submersi, igne cœlitus lapsi hausti sunt, & quo non generi multatati etiam in hac vita? Abundant historiæ omnes exemplis ejusmodi tragicis. Veniamus ad supplicium destinatum à DEO omnibus, qui in peccato moriuntur. Et quodnam illud? Infernus est. Infernus supplicium peccati unius est. An fabulam cano? Veritas est: res certa est. Expende tecum, quid sit Infernus, quæ & quanta illius tormenta, tum capies, quanta sit unius peccati mortalis gravitas. Sed de hoc infrà.

Ad aliud descendamus supplicium. Restat terribile prorsus, & cui par non datur invenire. Exhibet illud Mons Calvariæ in Jesu Crucifixo. Susceperat DEI Filius, infinito erga nos amore impulsus, in se peccata nostra, ut pro

pro eis satisfaceret. Verum est; poterat vel unico suspirio peccata omnia delere, quia persona infinitè digna erat; sed ut agnoscerent homines, quām gravia sint peccata nostra, elegit horrenda pati. Pater cœlestis videns in filio suo peccata nostra, ei non pepercit, sed horrendis eum pœnis affici permisit. Hoc autem scias, tantam esse Christi dignitatem, ut vel unus colaphus ei impactus multò atrocius nobis exemplum videri debeat, majorēque nos horrore percellere, quām æterna Angelorum & hominum omnium damnatio. Quem ergo horroris sensum concipere debemus, dum cruci affixum, in cruce mortuum intuemur? Hunc tibi ob oculos pone: considera omnibus patientem sensibus, membris omnibus dilaniatum, ab omni hominum genere divexatum. O quām acerba, quām horrenda tulit! Cogita, quid sit, capi ceu latronem & vinciri, trahi per urbis compita, trudi pedibus, conspui, flagellari, coronari spinis, cruci demum affigi, derelictum ab omnibus in cruce mori. Quis toleratarum à Christo pœnarum abyssum exhauriet? Cur verò ista? cur tam acerba tulit Salvator? Isaiæ 53. voces Patris æterni sunt: *Propter scelus populi mei percussi eum.* Apostolus ait: *Quem proposuit Deus ad ostensionem justitiae sua;* hoc est, ut ostenderet, quantas pœnas peccatum mereretur. Et leve quid credis peccata hominum?

E s

Re-

Reflexiones. I. Si Angeli, Parentes primi, homines innumeri tam acerbè puniti sunt ob peccatum: ergo verum est, quod habetur 2. Mach. 4. *In leges divinas impie agere, impunè non cedit.* Ego & tu, si peccas, habes cur certò suppli-
cium *timeas.*

II. DEus gravissimè ubique & semper peccatum multavit: ergo res terribilis, ergo enormis malitia in peccato delitescit: ergo aliud DEI, aliud hominum de peccato judicium est. Quale tu vero judicium attendes? an DEI, an hominum?

III. Angeli ob peccatum una tantum cogitatione admissum ad inferos perturbati sunt: an non manibus etiam palpas, peccatum grave rem esse prorsus terribilem, infinitumque esse odium, quo DEus id prosequitur? Fallunt te, studiose, qui dicunt: furare hoc: veni nobiscum in locum illum: neglige studia, sacra, preces: fruere voluptate hac lascivâ &c. res levis est. Mendaces sunt Filii hominum in peccato ponderando. Fallit te etiam dæmon, dum tibi suggerit: quid demum est otium illud, ille sermo liberior, ille tactus voluptuosus? leve quid est. Diverso modo DEus & judicat, & loquitur. Punit iste peccatum, licet unicum, æternis suppliciis, & quidem in creaturis sibi dilectissimis. Finge esse Regem, qui cætero-
quin mitissimus, primates triginta aut plures c publico patibulo suspendi præciperet. Spectaculum hoc tragicum O quantum terrorem om-
nibus

nibus incuteret! an non vox omnium una foret: res atrox sit, & terribilis necesse est ea, ob quam primates hi puniti sunt morte tam probrofâ. Ecce studiose, DEus Clementissimus in numeros Angelos æternis addixit suppliciis; an non concludis: ergo res planè terribilis est peccatum? O peccatum quid es? quâm parùm agnosceris? ridendo, jocando, ludendo peccatur. Antequam ab exemplo Angelorum discedam, restat unum adhuc, quod expendas. Cur, obsecro, DEus Angelos adeò nobiles tam acerbè punivit? Causam ex S. Petro accipe: DEus Peccantibus Angelis non pepercit - exemplum eorum, qui impiè acturi sunt, ponens. Intelligis hoc? quemadmodum Magistratus sacerularis plectit fures, ut terreantur alii; sic DEus punivit Angelos, ut terrorentur homines, nec peccarent: quasi diceret DEus: vide, O homo, quantopere peccatum abominer. Peccaverunt semel Angeli, & punivi eos illo ipso momento. Tu cape exemplum, & scias me eodem tecum modo esse acturum; scias te pari ratione ad inferos deturbandum, si peccaveris. Ecce, studiose, propter me, propter te & homines omnes DEus tam acerbè punivit peccatum, ne ullus sibi impunitatem polliceretur. Eadem Tartara, ad quæ peccantes Angeli sunt detrusi, & me, & te, & quemvis alium manent, si luctuoso adeò exemplo territi, à peccato non desistamus. Quid ad hæc? an adhuc peccandi voluptas in te reuidet ulla? Fures erant, qui urbem

bem aliquam accesserant, ibi furaturi: videbant è patibulo suspensos aliquot Nobiles illius civitatis, & mox unus alios ita compellabat: O socii mei, si Dominus urbis hujus non parcit Nobilibus, sed eos tam probrose plectit, plectet etiam nos, si in furto deprehenderit: nolo ego proposito insistere: nolo furari. Studiose, vides intra Tartara tot divinæ vindictæ exempla in nobilissimis Spiritibus: fac, quæso, conclusionem hanc: Si DEus his non pepercit, certè nec mihi parcer: nolo igitur peccare; nolo DEum offendere. Sic conclude: vivit enim adhuc justus ille DEus, qui peccantibus Angelis non pepercit. Vivit, & vœ tibi, si te in peccato deprehendat!

IV. Terribile hoc Angelorum supplicium adhuc aliam tibi cogitationem saluberrimam suggerit. Quæro ex te: an nunquam peccato aliquo gravi DEum offendisti? timeo, ne conscientia tua plurium te accuset. Quæro ulterius: an ergo infernum meritus es, ut Angeli rebelles? Quid dubitas? meritus es. Cur ergo cum üs in inferno non ardes? hic responde, quod voles: ego, quod non ardeam, divinæ in me Bonitati infinitæ tribuo. Discutiamus rem. Multa sunt, quæ Angelorum peccatum levius faciant, ac tuum. Erant Angeli creaturæ nobilissimæ: tu creatura vilis: ergo temeritas tua multò major. Angeli solâ cogitatione peccarunt, & quidem vice primâ & unâ: Tu an non opere, verbo, cogitatione, omissione, & quo non

non modo peccasti? & quot eheu vicibus? an non super numerum arenæ multiplicata sunt peccata tua? Angeli nullum peccatoris puniti exemplum viderant, nunquam moniti, nullas DEI minas sciverant: Tu an non scis innumera peccatorum à justo Judice punitorum exempla? quoties per conciones, Confessarios, Parentes monitus es? quoties æterna tormenta intentata? peccasti tamen, monitus, sæpe, graviter, sine pudore peccasti. An non fateri coheris tuam in peccando malitiam multò majorem esse Angelicā? Jam verò puniuntur Angeli, tibi parcitur. Necdumne infinitam in te bonitatem agnoscis? Justè profectò à DEO puniti sunt Angeli ob peccatum illud unicum, & quidem eo ipso momento; ergo & te justè ad inferos eodem, quo peccasti momento, deturare poterat. An dubitas? ergo pro eo, quod jam ista legas & consideres, si DEus secundum merita tua egisset, sederes inter inferos, tessurus æternū & passurus. Ita est. Et quid egit DEus? peccasti vice primā: non punivit, sed spatiū pœnitentiæ dedit. O misericordia! O clementia! *Nisi quia Dominus adjuvisset me, paup̄ minus habitasset in inferno anima mea,* dicere poteras cum Davide. Quid tu egisti tantā DEI bonitate servatus, contra ac meritus fueras, aut sperare poteras, servatus? neque enim sperare vel petere poteras, ut DEus majorem tui haberet rationem, quam Angelorum; hos puniret, te servaret. Quid egisti? O ingratitudinem

74 *Consideratio III.*

nem inauditam! pro eo, quoddebebas hanc DEI
in te bonitatem laudare, pœnitentiam agere,
totam vitam ad DEI voluntatem exigere, au-
sus es (O probrum!) ausus es cum de novo
offendere! Itane ingratissime? hæc tanto be-
neficio rependitur gratia? jam profectò non
est, quod veniam speres, post peccatum alte-
rum: abi ad inferos jam bis tibi debitos. Hoc
sanè tum temporis fieri debebat; nam & inter
homines, si quis alterâ vice de crimine quodam
accusatur, spes veniæ nulla ei relinquitur. Ve-
rūm O denuo infinitam DEI clementiam! pe-
percit tibi etiam factò hoc peccato; tempus in-
dulsi; veniam etiam per Sacramentum Pœni-
tentiaæ dedit. Jam ergo satis tibi fuerit bis pec-
câsie, bis tantam DEI bonitatem fuisse exper-
tum: fuerit hoc tibi stimulo, ne ultra pecca-
res; fuerit etiam, credo, terminus divinæ Cle-
mentiaæ, ne ultra ignosceret. Non fuit. O
rursus inauditam tuam proterviam! O incom-
prehensibilem DEI clementiam! Progredi ausus
es ad peccatum tertium: tertio pepercit DEus.
Progressus es ad quartum: quartò pepercit
DEus. Progressus es ad decimum, vigesimum,
utinam non centesimum! pepercit temper ad
hanc usque diem misericors DEus! O toleran-
tiam, cui nulla similis in patre erga filium po-
test reperiiri! O prodigia bonitatis, quæ cœli-
tes rapiunt in admirationem; inferos rabie &
invidiâ cogunt distrupi: vident enim hi, te ob
peccatum unum perire; te verò vivere adhuc
qui

qui multò gravioribus pluribúsque, eundem DEum sceleribus offendisti: furoris ergo materiam ex hac DEI in te bonitate hauriunt. Quam tu tandem hauries? an denuo peccandi? denuo DEum in te adeò benignum offendendi? absit hoc à te. Obstupesce primum, cur tantam tibi gratiam fecerit DEus, negaverit verò aliis: fatere palam, quòd licet omnia mala vitæ hujus in DEI obsequium perferres, nihil tamen præstares, quo plus non mereatur tanta bonitas. Ergo quæ occurrit molesta & gravia, latus tolera amore DEI hujus in te Optimi: detestare monstrosam ingratitudinem tuam: seriò & dignè æstima exhibitam tibi gratiam, ut impossibile accidat DEum hunc culpâ etiam levissimâ deinceps offendere: Te ipsum quære, quid amore DEI tui amandissimi præstare possis? an non meretur bonitas ista, ut fugias consuetudinem illam - - - finem facias pigritiæ illi & otio? peccatum illud confitearis?

V. Mala mundi omnia, morbi, pestes, miseriæ, mors ipsa, fructus peccati unius sunt, quod à Parentibus primis factum est: ergo peccatum gravius aliquid est his omnibus: ergo si vel eligenda essent mala omnia mundi, aut faciendum peccatum, potius mala omnia amplectenda essent, quam peccandum; quia ex duabus malis minus eligendum est. Fuit hoc aureum illud Casimiri propositum: Malo mori, quam fœdari! an etiam tuum est? Recordare, quoties ad evitandam levem forte confusionem aut

aut pœnam, DEum offenderis mentiendo, jurando &c. quid ageres jam, si aut morbus aliquis tolerandus esset, aut faciendum peccatum? si aut mors, aut peccatum eligendum? an jam tandem mille potius morbos cum morte eligeres? ita sanè agendum. Statue, nullius mali metu DEum offendere: magis peccatum metue, quam adversa omnia: si quem ægrum aut miserum vides, ex hoc ipso conceipe horrorem peccati, cogitando: & hujus mali origo peccatum est: centies renova propositum: malo mori

VI. Peccati mortalis pena Infernusest: ardent in inferno multi, qui non nisi semel graviter peccaverunt. DEus Justus judex non punit justo gravius; ergo peccatum mortale unum infernalia meretur supplicia; ergo nihil leve est, uti humana fingit malitia. Hoc utinam toties repetitum firmiter tandem tuo imprimeres animo! Peccatum unicum æterna inferorum supplicia meretur: imò, quòd dictu horrendum est, si DEus damnato ob peccatum unum, omnem omnium pœnarum infernalium acerbitas immitteret, omnes hæ pœnæ peccati unius malitiam necdum adæquarent. O peccatum quid es? omnia inferorum supplicia tuam non adæquant gravitatem, & ego quam parvi feci haec tenus! Ex hoc aliud adhuc conclude: si inferni pœnæ peccatum non adæquant; ergo peccatum malum ipso inferno majus est; ergo ipse infernus minus timendus est quam peccatum; ergo potius eligendi sunt inferi, quam pec-

peccatum. Agnovit hoc S. Anselmus, qui palam asseruit, se potius Inferni tormenta toleraturum esse, quam peccatum faceret. Si infernus potius subeundus est, quam peccandum; ergo iniquissimum est, ex metu mali alicujus temporalis, aut laboris odio peccatum grave admittere. Res certa est: eam firmiter tibi imprime.

VII. Ex Christi patientis meditatione quid colligis? sanè ex hac peccati gravitatem maximè datur cognoscere. Fateor, infernus terrible Divinæ justitiæ theatrum est; sed Mons Calvariæ multò terribilius. Cognosco ex damnatorum pœnis peccati gravitatem, sed clarius ex Christi Passione. Jesus DEI Filius tantum patitur ob peccatum! peccatum captivavit Christum: peccatum conspuit: peccatum flagellavit, crucifixit, peremit. O ubi vox? ubi sensus? Peccatum quid es? vere dixit Thomas de villa nova: *Quid magis incutere homini potest horrorem peccati, quam videre Filium DEI pro peccatis in patibulo crucis morientem?* Non mihi posthac re censeat quisquam mundum aquis mersum, urbes igne absumptas, laceratos à bestiis homines, Angelos ad orcum detrusos: unum meum Jesum dum in cruce video, peccati malitiam agnosco apertius. Profectò si peccatum non esset, nisi malum imaginarium, aut jocus tantum, aut res levis, tanta pro eo non pateretur DEI Filius. Satis profectò hoc erit ad horrem peccati concipiendum, aliudque de eo for-

F

man-

mandum judicium. S. Theresia viso vulnerato per peccata nostra Jesu, semianimi voce exclamabat: Nunquam peccabo, mi Jesu, nunquam peccabo amplius! An non idem à te expectem? Referunt Annuæ S. J. Christum Juveni cuidam, suam procrastinanti emendationem apparuisse, hisque eum vocibus compellâsse: Fili mi, respice, quâm crudeliter habitus sim propter scelera tua; & desine tandem me offendere. Eædem sunt tui ad te voces Salvatoris: hæ an non vel faxeam cordis duritiem possint inflectere? Fili mi, studiose mi, quem ut filium anaantissimum tractavi; respice, quâm barbare propter scelera tua habitus sim: ah desine tandem me offendere: desine tandem: abundè jam peccâsti: abundè dolores meos renovâsti. Tua illa pigritia, tui illi sermores, tua illa confusudo, tuum illud consortium renovavit dolores meos. Fili mi, an necdum satis? desine tandem, fuge consortium, extirpa consuetudinem: fili respice, & desine.

. *Affectus.* Desine, desine, ô Jesu mi, desine his ad me verbis uti: desine Salvator amandissime: confusio me exanimat, si ita pergis. Quis ego sum, ut velut supplex hoc à me petas? Ah Jesu desine! jam pridem meæ me pœnitet malitia: jam pridem monstruosam meam proterviam abominor. Non agnovi, ô Jesu, tantam inesse peccato unico malitiam; jam verò dum supplicia adeò horrenda peccatoribus infligi video, aliud prorsus de peccato judicare cogor.

Video

Video Angelos, ob peccatum unicum æternis
addictos ignibus: video innumera mala ex uno
Parentum peccato promanantia: credo, infe-
ros ipsos morientibus in uno etiam peccato
destinatos: video, te in cruce tanta pro pecca-
tis tolerantem: & non agnoscam adhuc pec-
cati malitiam? non eam abominer? Ah cogor
Domine, vel invitus, & exhorresco. Unum
momentum! unum momentum æternis luere
suppliciis! Peccatum unius momenti, unâ ad-
missum cogitatione, æternis luere suppliciis, res
nimis formidanda est; peccandi voluptatem
omnem adimit. Quis me, quæso, excæcave-
rat, ut hæc non ante intelligerem? O utinam
jam parem temeritati & cæcitati meæ dolorem
conciperem! Jesu quid egi? peccavi & super
capillos capitis mei multiplicavi peccata mea!
Habes fatentem reum. Sed quid postulas à me?
vis me ad inferos deiicere? meritus sum, ô Jesu!
reluctari non volo. Quò verò deveniet pre-
tium Sanguinis tui? Ah non meam mortem de-
sideras, sed ut respiciam Vulnera tua, & desi-
nam peccare. Respicio illa, ô Jesu, & expa-
vesco, quia per peccata mea tibi inficta sunt;
quia autem & amor inflxit eadem tibi Vulnera,
per hæc ipsa, ut mihi ignoscas, rogo. Vis ut
desinam peccare? O Jesu non possum, non
possum peccare, si vellem etiam. Tu mori in
cruce pro me, & ego peccare? tu tanta perferre
pro me, & ego peccare? impossibile mihi est,
ô Jesu: si Cœlos etiam peccanti promitteres,

te Jesum dum aspicio , peccare non possum.
 Amor mi , nullum posthac peccatum ! Vicisti,
 O Jesu , & expugnasti cor meum crudele &
 sexuum: vicit amor tuus , & bonitas. Bonitas,
 ô quæ illa & quanta ! peccavi , non semel tan-
 tum , ut Angeli , sed centies & milles peccavi:
 & gravius peccavi : & tu qui peccantibus An-
 gelis non pepercisti , pepercisti mihi , mihi tem-
 pus , mihi veniam obtulisti. O Jesu ! ô boni-
 tas ! ardent mille inter inferos , qui minus pec-
 cârunt , ac ego. Tua , ô Jesu , bonitas me ser-
 vavit. Infinitas tibi ago gratias : detestor ex
 corde , & abominor omnia peccata mea. Amor
 mi , nullum posthac peccatum ! Tua bonitas ,
 serò nimis à me cognita , vitam aliam postulat.

Proposita. Ergo nunc incipiam : nunquam
 peccabo , mi Jesu ! nunquam peccabo. Malo in
 ardentem rogum insilice cum Edmundo , quæ
 peccare. Malo vel ipsos subire inferos cum
 Anselmo , quæ peccare. Et ut serium esse o-
 stendam , hodie incipiam peccatum hoc N. N.
 quo toties DEum optimum offendit , generose
 fugere & detestari , nunquam illud amplius ad-
 missurus. Et ut me in hoc proposito firmem ,
 cogitabo sæpius terribilia , quæ audivi , pecca-
 torum supplicia ; maximè Jesum , ad ostensio-
 nem divinæ justitæ mihi in cruce propositum ,
 intuebor , & repetam : Amor mi , nullum posthac
 peccatum !

Petitio. Jesu Christe , pro me crucifice , per
 passionem & mortem tuam miserere mei , & im-
 prime

prime mihi horrorem peccati, impressum conserva & auge, ne à propositis jam factis unquam deflectam. *Recita, si vis, Litanias de SS. Passione Christi.*

Pars III.

Malitia Peccati ex Effectibus cognita.

Doctrina. Innumera sunt peccati mortalis damna, effectus lugubres innumeri: de paucis loquamur.

Effectus primus est: Anima per peccatum omni decore & pulchritudine spoliatur. Anima, spiritus nobilis ad DEI imaginem creatus, mirâ simul pulchritudine exornatus fuit. Bernardinus ait: *Si tot formarentur Cœli, quot sunt aquarum guttulae, quot arenæ & maris, omnis eorum pulchritudo simul sumpta non posset æquari pulchritudini unius animæ. Mensura pulchritudinem DEI, si pulchritudinem Anima vis cognoscere.* DEI enim imago Anima est. O Anima par Cœlo spiritus! Et hæc de naturali animæ decore: ubi verò accedit gratia in baptismate accepta, quis pulchritudinem explicit? Gratia DEI momento unico è diabolo Angelum faceret, si ei datur à DEO: quid ergo faciet ex Anima jam antè pulchra? vidit B. Catharina Sen. Animam in gratia DEI, & in stuporem raptâ dixit Confessario: O Pater, si tibi concessum eslet Animæ decorem intueri, propter amorem ejus & salutem te prædam dares cuivis tribulationi;